Żądania strony skarżącej

1. Stwierdzenie, że:

   — nie określając ujścia rzeki Humber, ujść rzek Wash, Deben i Colne, ujścia Tamizy (Outer Thames), Southampton Water oraz wschodnio-północnego Morza Irlandzkiego — z wyjątkiem Solway Firth — jako obszary wrażliwe ze względu na eutrofizację;

   — nie poddając bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu zrzutów ścieków komunalnych z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) większej niż 10 000 do ujścia rzeki Humber, ujść rzek Wash, Deben i Colne, ujścia Tamizy (Outer Thames), Southampton Water oraz wschodnio-północnego Morza Irlandzkiego — z wyjątkiem Solway Firth — oraz do jezior Lough Neagh, Upper Lough Erne i Lower Lough Erne,

   Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 5 ust. 1, art. 5 ust. 2, art. 5 ust. 3 i art. 5 ust. 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG ([1]) dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych oraz na mocy załącznika II do tej dyrektywy.

2. Obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Według Komisji Zjednoczone Królestwo przyjęło nadmiernie restrykcyjne podejście do określania obszarów wrażliwych. Jest ono takie nie tylko dlatego, że wymagania Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do dowodów potrzebnych do uznania danych wód za eutroficzne są stosunkowo wysokie ale także dlatego, iż Zjednoczone Królestwo nie uwzględnia potrzeby określenia również tych wód, które są zagrożone i które mogą stać się eutroficzne w bliskiej przyszłości, jeśli nie zostaną podjęte działania ochronne.

Ponieważ Zjednoczone Królestwo nie określiło jako obszary wrażliwe ujścia rzeki Humber, ujść rzek Wash, Deben i Colne, ujścia Tamizy (Outer Thames), Southampton Water oraz wschodnio-północnego Morza Irlandzkiego (z wyjątkiem Solway Firth), ścieki z aglomeracji o RLM ponad 10 000, odprowadzających ścieki do tych obszarów a także z tych aglomeracji, które są położone w odpowiednich zlewniach tych obszarów, nie zostały poddane obowiązkom oczyszczania i zbierania przewidzianym przez dyrektywę w odniesieniu do obszarów wrażliwych w terminie do 31 grudnia 1998 r.

Londyn, Liverpool, Manchester, Leeds, Kingston upon Hull i Southampton są wśród tych aglomeracji. Oznacza to, że Zjednoczone Królestwo naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy dyrektywy a w szczególności te, które są przewidziane w art. 3 ust. 1 i 2 oraz w art. 5 ust. 2, 3 i 5 oraz w załączniku II do tej dyrektywy.

Komisja uważa również, że Zjednoczone Królestwo nie zapewniło, przed upływem terminu wyznaczonego na dnia 31 grudnia 1998 r., całkowitego przestrzegania zobowiązań ustanowionych w art. 5 ust. 2, 3 i 5 dyrektywy w stosunku do pewnej liczby aglomeracji odprowadzających ścieki do obszarów jezior Lough Neagh, Upper Lough Erne i Lower Lough Erne, określonych jako wrażliwe.

([1]) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. Dz 135, str. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Milano (Włochy) w dniu 22 sierpnia 2007 r. — Marco Gambazzi przeciwko DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

(Sprawa C-394/07)

(2007/C 283/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Milano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marco Gambazzi

Strona pozwana: DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

Pytania prejudycjalne

1) czy na podstawie klauzuli porządku publicznego przewidzianej w art. 27 pkt 1 konwencji brukselskiej sąd państwa wezwanego do nadania klauzuli wykonalności może wziąć pod uwagę fakt, że sąd państwa, które wydało orzeczenie, odmówił stronie przegranej, która stawiła się do udziału w sprawie, możliwości prowadzenia jakiejkolwiek obrony wskutek wydania postanowienia o jej wykluczeniu (*debarment*) w wyżej opisanych okolicznościach;

2) czy też przeciwnie, wykładnia tego postanowienia, łącznie z zasadami wpisanymi w art. 26 i nast. konwencji, w odniesieniu do wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych na terytorium wspólnotowym, sprzeciwia się temu, aby sąd krajowy mógł uznać za naruszający porządek publiczny w rozumieniu art. 27 pkt 1 konwencji przebieg postępowania cywilnego, w którym jedna strona została pozbawiona możliwości wykonywania swego prawa do obrony na podstawie postanowienia sądu o jej wykluczeniu z powodu niezastosowania się do nakazu tego sądu?